

[Freddy Madsen.]

ste disse storprotester, udløste denne harme, således at kun et meget lille mindretal i dette folketing under disse omstændigheder ville være med til at gennemføre de besparelser.

Den mulighed kunne man have udnyttet også på det andet område, hvis socialdemokratiet vil erkende — og det gælder ikke bare i denne sag, men jeg var også udførligt inde på hele forløbet af den politik, som regeringen har ført indtil nu — at man ikke kommer igennem med en mere fornuftig politik i denne sal, hvis man vil undlade at være med til at mobilisere folk ude omkring for at skabe andre resultater end dem, som man får på nuværende tidspunkt. Det er her den fundamentale forskel i vores måde og socialdemokratiets måde at se tingene på findes, og det var det, hvis man ville erkende det, der også kunne have skabt et væsentlig bedre resultat end det, finansministeren nu her møder med.

Tove Nielsen (V):

Jeg hæftede mig ved undervisningsministerens bemærkning lige for et øjeblik siden om, at det på nuværende tidspunkt var for sent at foretage en yderligere nedskæring med hensyn til antal optagne på børnehaver og fritidspædagogseminarierne.

Det er klart, at vi på nuværende tidspunkt er kommet så langt frem, at man nok med rimelighed må sige, at det netop er for sent, men det forhindrer dog ikke, at vi andre så må sige, at det i hvert fald ikke var for sent på det tidspunkt, hvor regeringen trådte til, om man da havde fulgt den beslutning op, som venstregeringen havde truffet om at skære 20 pct. fra. Vi vidste jo allerede på det tidspunkt, det ved man udmærket også godt i dag, at vi ikke kan blive ved med at tage ind, som vi gør på børnehaver og fritidspædagogseminarierne, og uddanne folk til ikke at få beskæftigelse den dag, de er færdige. Det er dog bedre at forebygge end at helbrede på et senere tidspunkt, så er skaden langt større. Det, regeringen gjorde, var, i stedet for at køre videre ad denne linje, faktisk øjeblikkelig at meddele, at man kun ville skære 8 pct. fra. Jeg synes, at det rimer umådelig dårligt med, at man nu lægger op til, at der skal afskediges 3.600 for næste år.

Jeg forstår ikke sammenhængen i dette, og jeg synes, det ville have været klogt, om regeringen havde erkendt sit ansvar fra starten af og havde kørt videre med denne 20 pct. s nedskæring i stedet for blot 8 pct. nu, og så stå i den situation næste år, at man har langt flere, end man har behov for. Da står vi med langt større problemer.

Poul Dam (SF):

Finansministeren bad om vores forståelse for, hvor svært det er at være regering under de givne vilkår. Den har han!

Han bad også om en accept af den tanke, at det, som regeringen nu gennemførte, dog i hvert fald ikke var helt så slemt som det, der var lagt op til. Det er vi også enige i. Vi tror såmænd egentlig, regeringen har gjort det så godt, som den kan; ingen er forpligtet over sin evne.

Wilhelm (VS):

Vi er for så vidt også enige i, at hvad angår det første år, er det, der gennemføres, vel nok blidere end det, der var tanken oprindeligt. Men derfra og så til at sige, at det i al almindelighed er bedre, er der et væsentligt skridt. Det hænger altså sammen med de perspektiver, man udstikker for det andet år, hvor det stadig væk kniber med at få svar på helt konkrete spørgsmål.

Vi fik opklaret spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesstoppets tomgjorte stillinger skal være de første, der tæller fra de 3.600; det er for så vidt i orden. Må jeg lige komme med den måske lidt pertentlige korrektion, at når man insisterer på at tale om 700, så er det ude af lod med den forventede besparelse på 17 mill. kr. 17 mill. kr. svarer korrekt nok til lønsommen for 700 på årsbasis, men da stillingerne bliver ledige i årets løb, så må det forventes, at næste forår har dette ansættelsesstop, hvis det skal hente 17 mill. kr. hjem i årets løb, gjort omkring det dobbelte antal, altså 1.400 stillinger, tomme, og fyringerne skal altså mindskes tilsvarende.

Vi får igen at vide af socialministeren, at konsekvensbesparelsen kan ikke forudses et år frem i tiden. Jeg bliver nødt til igen at stille mit spørgsmål, og som sagt er det ikke kun til regeringen, men også til de øvrige forligspartier: hvis det nu viser sig, at man ikke inden 1. april 1976 indhenter det allerede konstaterede udbygningstab, vil man